

Розділ 20

ОБРЯД МОКСІЇ

В Евердійському лісі завжди було сиро й во-
гко. Щодня його поливали м'які туманні дощі.
Моїм очам часто доводилося звикати, перш ніж
я міг пройти далі вглиб лісу. Запона густого ли-
стя не пропускала ані промінчика світла. Гущави-
на була непроглядно темною та водночас немож-
ливо живою. Лісом снували комахи й птахи усіх
видів, як-от пістрявий птах псітта, якого Зелені
прозвали летючою райдугою через строкатий ко-
лір пір'я. Птаство заповонило весь ліс і своїм бе-
зупинним дзвінким щебетом сповіщало про себе
кожному мешканцеві. Однак я не зважав на цей га-
мір. Я любив спостерігати за птахами, що звисали
з гілок догори дриґом. Переливом червоних, синіх
і жовтих пір'їн вони нагадували мені нас — арле-
кінів. Ми були вільними створіннями, зовсім як ці

птахи. От тільки замість кольорового пір'я в нас кольорові душі.

Так, я вже не боявся бути арлекіном. Я прийняв свою долю. Я відчув хвилю радості, раз і назавжди знявши маску. Я був відкритий свободі та знанням, що їх здобув, коли покинув Чорний народ і вирушив у подорож Блакитними й Червоними землями.

Усе частіше мої думки поверталися до міста, яке я нещодавно покинув, — Червоного міста Самаріса. Багато дорогих мені людей утратив я там. Найближчим для мене був Хтомію, більш відомий як король Квадрію. Ми розділили з ним багато пригод і були настільки близькими, що я любив його, як другого батька. Він навчив мене виживати, боротися і звільнив від ярма, що висіло на мені через приналежність до єдиного кольору хрому. Моею другою втратою була маленька мила дівчинка, на ім'я Тіара, сирітка з найбіднішої касті Червоних хромів — недоторканих яні. Тіара жила за стінами міста Самаріса, більшість хромів уникали її. Скромним укриттям дівчинки була халупка із сухої багноки на березі моря, та все ж вона самовіддано ділилася зі мною всім, що мала. Завдяки їй я заприятелював із кількома Червоними хромами — яні,

які тепер жили зі мною у вигнанні як арлекіни. Ми боролися пліч-о-пліч, втікаючи з Червоного королівства, з Фіолетових та Блакитних земель, і стали ближчими, ніж брати. Хто б міг подумати, що Чорний хром може так зріднитися з Червоними хромами — його заклятими ворогами? Так, неймовірні речі трапилися зі мною в Самарісі.

І хоч мені довелося зазнати багато страждань, та я став сильнішим, ніж будь-коли. Я здавався собі схожим на могутні дерева Зеленого лісу. Що б там не було, вони що не день, то росли, ставали вищими й ошатнішими.

Над усім розлогом височіли дерева, які Зелені називали Співочими Зірками. Ці дерева виростили вищими за п'ятдесят хромів. Їхнє масивне сплутане гілля вкривали мох та ліани. Коли йшов під ними, здавалося, ніби потрапив до будинку, кімнати якого виткані із зеленого мережива. На стовбурах росли великі екзотичні орхідеї, отримуючи необхідну поживу просто з кори. Їхні солодкі квітки тяглися вгору, знаходили тьмяні сонячні промені й намагалися ввібрати пелюстками цю сяючу енергію. Співочі Зірки також були домом для величезних бджіл, завбільшки як половина мого кулака. Їхні соти довжелезними полотнами звисали

під зеленими кронами. Зелені говорили, що саме джеркотливе гудіння бджолиних крилець дарує деревам «голоси» для їхніх «пісень».

Ах, так, Зелені. Під час своїх мандрів я часто дивувався, як міг вважати цей сумирний народ ледачими крадіями та брехунами. Як і інші хроми, я осудив увесь Зелений народ через кількох паршивих овець. Насправді я ще багато мав дізнатися про них. Утративши все, Зелені боялися наживати власне майно, яке в них могли відібрати або зруйнувати. Вони воліли проживати кожен день таким, як він є. Ділилися всім, що мали, творили, пустували та прагнули глибшого єднання з природою.

Сподіваюся, мені пробачать мою упередженість до цього народу, що виникла через Астора — першого Зеленого хрома, який мені зустрівся. Він використав мене, обікрав, штовхнув сторчма у величезну купу неприємностей, а тоді покинув напризволяще. Але серед гармонії Зеленого лісу навіть ті події здавалися далеким минулим. І все це завдяки Фейлан — великодушній жриці Евердії.

Коли ми забрели на землі Зелених, Фейлан прихистила нас, хоч ми тоді радше здавалися невігласами, дикими посмітюхами, ніж цивілізованими